

Bemærkninger til forslaget

Forslagsstillerne er meget tilfredse med og taknemlige for, at Folketinget i 1994 tog godt imod Fremskridtspartiets forslag til en forbedret indsats for narkomanerne.

Dengang fremsatte Fremskridtspartiet 4 forslag til forbedring af indsatsen for at hjælpe narkomanerne. For det første foreslog vi, at man i Danmark i den offentlige sektor indførte den italienske behandlingsmodel, hvor der i langt højere grad satses på meget langvarig døgnbehandling, hvor narkomanerne ikke bare afgiftes, men reelt afvænnedes fra deres misbrug, så de efter endt behandling er i stand til at stå på egne ben, både fysisk og psykisk, og med reel mulighed for at leve en stoffri tilværelse. Modellen kaldes også Projekt Menneske og er allerede indført nogle få steder, men der skal langt flere midler til, hvis det skal batte noget.

For det andet stillede Fremskridtspartiet forslag om, at en narkoman, der har begået kriminalitet for at skaffe penge til sine stoffer, skulle have mulighed for at vælge afvænnning i stedet for fængselsstraf. Forslaget fungerer i dag som en forsøgsordning i Frederiksborg, Fyns og Vejle Amter og er netop blevet forlænget med henblik på en senere permanentgørelse.

For det tredje stillede Fremskridtspartiet forslag om oprettelse af et narkotikaråd, som blev oprettet, og som i dag fungerer fint, og som er en stor hjælp for Folketinget i det daglige arbejde med problemerne omkring narkotikamisbrug.

Disse 3 forslag blev således »vedtaget« og fungerer i dag. Dog kunne det være ønskeligt med penge til at styrke disse ordninger, specielt vedrørende afvænnning af narkomanerne.

Her kommer Fremskridtspartiets fjerde forslag fra 1994 ind i billedet, hvor partiet foreslog, at finansieringen af afvænnning af narkomaner skulle overgå til en statsudgift efter stykpris-princippet. Pengene skulle følge narkomanen, som selv skulle kunne vælge, hvilken behandling han/hun ønskede. Derefter skulle behandlingsinstitutionen have betaling direkte fra statskassen.

Dette forslag vandt ikke tilslutning.

I dag kan man se konsekvenserne af ikke at vedtage dette forslag, idet mange kommuner og amter ikke løfter opgaven ordentligt. Der er i dag mange tilfælde af, at pengekasserne til formålet i kommunerne og amterne løber tør, inden året er gået, og resultatet er, at der ikke er penge til afvænnning af narkomaner i de sidste måneder af året. Kommunerne og amterne arbejder alt for meget med kassetænkning i stedet for at se på den enkelte narkoman og på, hvordan man bedst muligt får denne narkoman afvænnet hurtigst muligt.

Afvænnning af narkomaner skal ikke være en økonomisk overvejelse i kommuner og amter, men en opgave, der bliver løftet, fordi man lokalt føler et ansvar.

Sådan er det desværre ikke, og som følge deraf er det nødvendigt at lægge nogle nye styringsinstrumenter ind i forhold til afvænnning af narkomaner, hvis man vel at mærke ønsker at gøre noget for narkomanerne og deres pårørende.

Løsningen er lysende klar. Finansieringen skal overgå fra kommunerne og amterne til staten på den måde, at pengene følger narkomanen. Ellers vil kommunerne og amterne fortsat sidde og kigge i budgettet efter pengene i stedet for udelukkende at se på narkomanens behov for afvænnning.

Med denne løsning kan narkomanen selv vælge, hvilken afvænningsinstitution han/hun vil på, hvorefter institutionen får penge for afvænnningen direkte fra statskassen.

Det er indlysende, at de offentlige og private institutioner, der vil være med i ordningen, skal være godkendte institutioner, og at der skal holdes øje med kvaliteten af afvænningen. Forslagsstillerne forestiller sig, at amterne får den opgave med en ankemulighed til Sundhedsministeriet, men andre modeller kan naturligvis komme på tale.

Det vigtige for forslagsstillerne er, at narkomanerne får langt bedre muligheder for at komme i afvænnning, når de er klar til det. Det nytter ikke noget, at narkomanerne er henvist til at skulle vente i flere måneder, før der er mulighed for afvænnning. Narkomanerne skal ind, når de er motiverede, og før de eventuelt dør.